

IV SA/Wa 135/07 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 324351

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 20 marca 2007 r.

IV SA/Wa 135/07

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący Sędzia WSA: Alina Balicka.

Sędziowie WSA: Asesor Danuta Szydłowska, Asesor Agnieszka Wójcik (spr.).

Protokolant: Katarzyna Tomiło.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2007 r. sprawy ze skargi Zygmunta W. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 27 listopada 2006 r. nr (...) w przedmiocie odmowy wydania poświadczenia posiadania obywatelstwa polskiego uchyła zaskarżoną decyzję i utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji;

Uzasadnienie faktyczne

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 listopada 2006 r. (...) Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania Zygmunta W. od decyzji Wojewody O. z dnia 24 października 2005 r., Nr (...), odmawiającej Zygmuntowi Waldemarowi W., urodzonemu 8 października 1956 r. w W., synowi Bernarda i Małgorzaty z domu G., do czasu rodzinnego wyjazdu z Polski w 1971 r. zamieszkałemu w G., przy ul. M., poświadczenia posiadania obywatelstwa polskiego, orzekł o utrzymaniu w mocy decyzji organu I instancji. W uzasadnieniu organ odwoławczy przedstawiał stan faktyczny i prawny sprawy wskazując, iż pismem z dnia 8 sierpnia 2005 r. Zygmunt W. wniósł do Wydziału Spraw Obywatelskich i Migracji O. Urzędu Wojewódzkiego w O. o potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Wojewoda O. wydał w dniu 24 października 2005 r. decyzję, mocą której odmówił Wnioskodawcy poświadczenia posiadania obywatelstwa polskiego. Z powyższą decyzją nie zgodził się Wnioskodawca, który wniósł od niej odwołanie.

Rozpoznając sprawę organ odwoławczy wskazał, iż zgodnie z art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, posiadanie i utratę obywatelstwa polskiego stwierdza wojewoda. Odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego lub jego utraty następuje w drodze decyzji administracyjnej. Stwierdzenie posiadania lub utraty obywatelstwa polskiego dokonywane jest w formie decyzji zwanej "poświadczeniem

posiadania obywatelstwa polskiego" lub "poświadczeniem utraty obywatelstwa polskiego". Decyzja powyższa ma charakter deklaratoryjny i jest w istocie swego oświadczeniem właściwego organu, tj. wojewody, z którego wynika, że według jego oceny stanu faktycznego i prawnego osoba zainteresowana ma lub nie ma obywatelstwo polskie (wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2002 r. sygn. V SA 922/02). Dla ustalenia podstawy nabycia i utraty obywatelstwa polskiego miarodajne są przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia lub czynności, na skutek których nastąpiło nabycie lub utrata obywatelstwa z mocy prawa lub decyzji właściwego organu.

W trakcie postępowania ustalono, iż Zygmunt W. urodził się jako Zygmunt K. (błąd w nazwisku sprostowano postanowieniem z dnia 18 stycznia 2007 r.) obywatel polski, syn Tomasza i Małgorzaty z domu G., w dniu 8 października 1956 r. w W. Sąd Powiatowy w P. postanowieniem z dnia 5 kwietnia 1963 r., sygn. (...), orzekł przysposobienie małoletniego Zygmunta przez Pana Bernarda W. oraz zmienił nazwisko małoletniego na W. W 1971 r. Wnioskodawca wyjechał, wraz z matką oraz ojczymem, na pobyt stały do RFN. Był wpisany do dokumentu podróży matki - Małgorzaty W., serii ... nr (...), z prawem do jednokrotnego przekraczania granicy. Przed wyjazdem z Polski Państwo Bernard i Małgorzata W., wystąpili w dniu 19 lutego 1971 r. do Rady Państwa z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie dla siebie oraz swojego syna - małoletniego wówczas Zygmunta, w związku z wyjazdem na stałe do Niemiec. Podstawą prawną wydania dokumentu podróży była Uchwała Rady Państwa nr 37/56 z 16 maja 1956 r. o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim. Po przyjeździe do RFN, Wnioskodawca wraz z rodzicami nabył obywatelstwo niemieckie (kopia paszportu oraz notatka służbowa z rozmowy telefonicznej z Wnioskodawcą w aktach sprawy).

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu Zainteresowanego na pobyt stały do Niemiec, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa polskiego i
- nabycie obywatelstwa obcego

Jednocześnie przepis ust. 2 cyt art. 13 stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na i ich władzą rodzicielską W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że Zygmunt W. oraz jego rodzice nabyli obywatelstwo niemieckie po przybyciu do Niemiec. Najistotniejszą zatem kwestią jest ustalenie, czy rodzice Zainteresowanego - pp. Bernard i Małgorzata W. uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo niemieckie - które to zezwolenie rozciągnęło się na ich syna Zygmunta - wydane przez właściwy organ polski, którym zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim, wówczas obowiązującej - była Rada Państwa. Konstytucja PRL stanowiła, że Rada Państwa oprócz kompetencji określonych w art. 25 ust. 1 pkt 11, może wykonywać również inne funkcje, przewidziane dla niej w Konstytucji lub przekazane jej przez ustawy. Do tych ostatnich w ocenie organu należało niewątpliwie uprawnienie do decydowania w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego, które Rada Państwa uzyskała na mocy art. 16 ust. 1 cyt. ustawy z 1962 r. o obywatelstwie polskim. Należy zwrócić uwagę, iż przepisy ustawy, w tym w szczególności

przepis art. 16, w którym uregulowane zostały zasady postępowania, nie precyzował trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Ustawa nie określała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie - czy miał to być akt indywidualny, czy też zezwolenie to mogło mieć charakter generalny. Zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie była niepublikowana - wydana na podstawie cyt. art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim - Uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim. Uchwała ta - uchylona Uchwałą Nr 26/84 Rady Państwa z dnia 8 marca 1984 r. - była aktem o szczególnym charakterze. Była ona generalnym pod względem podmiotowym zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które opuściły obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jako repatrianci niemieccy i złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Uchwała Nr 37/56 nie była publikowana. Należy jednak zwrócić uwagę, że przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" stwierdzał, że uchwały Rady Państwa ogłasza się w "Monitorze Polskim". Jednakże przepis ust. 2 tegoż artykułu stanowił wyraźnie, że ogłoszenie w "Monitorze Polskim" uchwał następuje, gdy jest przewidziane w obowiązującym przepisie lub w ogłaszanym akcie prawnym albo gdy uzna je za wskazane Rada Państwa. Wobec powyższego uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z k.p.a. W opinii Prezesa Urzędu uchwałę nr 37/56 Rady Państwa należy uznać za generalny akt stosowania prawa, wydany w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim, którym akt ten uprościł procedurę repatriacyjną do Niemieckiej Republiki Demokratycznej lub Niemieckiej Republiki Federalnej. Można bowiem przyjąć, że - skoro ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim nie zawierała regulacji dotyczących trybu i formy wydawania zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo innego państwa - dopuszczalna była każda forma udzielenia przez Radę Państwa takiego zezwolenia, przy czym zainteresowani chcąc go uzyskać musieli wystąpić z wnioskiem do Rady Państwa. W konsekwencji w stosunku do osób, które spełniały warunki przewidziane w uchwale, nie były wydawane indywidualne zezwolenia, a jedynie przez sam fakt spełnienia tych warunków osoby zainteresowane uzyskiwały zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie. W przypadku osób, które deklarowały - tak jak rodzice Wnioskodawcy - dokumentowały narodowość niemiecką nie wydawano indywidualnych zezwoleń na zmianę obywatelstwa. Zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie była przywołana wyżej uchwała Rady Państwa. Osobom tym wydawano dokumenty podróży. Dokument taki uprawniał do opuszczenia terytorium Polski. Wydanie dokumentu podróży stanowiło konsekwencję udzielenia zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

W tym stanie faktycznym i prawnym organ uznał, iż rodzice Zainteresowanego, spełnili wszystkie przesłanki zawarte w art. 13 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim.

Skargę na powyższą decyzję wniósł Zygmunt W., wskazując, iż decyzja ta jest dla niego krzywdząca, bowiem wyjeżdżając z Polski do Niemiec był osobą niepełnoletnią i decyzję podejmowali za niego rodzice. Podniósł, iż biegle rozmawia po polsku, w 1986 r. zawarł w

Polsce związek małżeński z Polką. Jego syn posiada podwójne obywatelstwo polskie i niemieckie. W chwili obecnej skarżący wraz z rodziną zaczyna budować dom w Polsce i pragnie tu zamieszkać.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując stanowisko i argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje.

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone między innymi art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego. Zgodnie z art. 134 ustawy Sąd rozstrzyga w granicach sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Mając na względzie powyższe unormowanie Sąd uznał, że skarga jest uzasadniona i prowadzi do uchylenia zaskarżonej decyzji, jak też poprzedzającej ją decyzji organu I instancji, aczkolwiek z innych przyczyn niż w niej wskazano.

Prawidłowo organ administracji publicznej ustalił, że do rozpoznania wniosku skarżącego o stwierdzenie posiadania przez niego obywatelstwa polskiego będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu Skarżącego na pobyt stały do Niemiec, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa polskiego i
- nabycie obywatelstwa obcego

Jednocześnie przepis ust. 2 cyt. art. 13 stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na i ich władzę rodzicielską. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że Zygmunt W. oraz jego rodzice nabyli obywatelstwo niemieckie po przybyciu do Niemiec. Najistotniejszą zatem kwestią jest ustalenie, czy rodzice Zainteresowanego - pp. Bernard i Małgorzata W. uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo niemieckie - które to zezwolenie rozciągnęło się na ich syna Zygmunta - wydane przez właściwy organ polski, którym zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim, wówczas obowiązującej - była Rada Państwa. Orzekający w sprawie organ uznał, iż zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie była niepublikowana

- wydana na podstawie cyt. art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim
- Uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim.

Tak więc w okolicznościach tej sprawy problem polega na tym, czy w czasie obowiązywania

przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, powołana uchwała Rady Państwa z dnia 16 maja 1956 r. mogła stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącego, wywołując skutek w postaci utraty przez skarżącego obywatelstwa polskiego. Jak wskazano powyżej ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim przewidywała możliwość utraty obywatelstwa polskiego na skutek nabycia obywatelstwa obcego jedynie po uzyskaniu zezwolenia właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych (art. 13). Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego orzekała Rada Państwa, przy czym zezwolenie następowało na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych. Z przepisów tych wynika, iż orzekanie o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego, ze skutkiem w postaci utraty obywatelstwa polskiego z chwilą nabycia obywatelstwa obcego, odnosiło się do określonej osoby - obywatela polskiego, który wystąpił o uzyskanie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Użycie określeń "zezwoenie na zmianę" i zwrot o "zezwoeniu na zmianę (..) orzeka Rada Państwa" wskazuje, iż ustawa o obywatelstwie polskim z 1962 r. traktowała zezwoenie na zmianę obywatelstwa jako akt stosowania prawa rozumiany w ten sposób, że określony w ustawie organ (Rada Państwa), z powołaniem się na określoną w ustawie podstawę prawną, orzeka w sprawie określonych osób o zezwoeniu tym osobom na zmianę obywatelstwa polskiego.

Tak rozumiana ówczesna regulacja ustawowa nie wskazywała jednak w jakiej formie i w jakim trybie postępowania jest załatwiana przez Radę Państwa sprawa o zezwoenie na zmianę obywatelstwa. Należy zgodzić się z poglądem, że nie jest to sprawa rozstrzygana w drodze decyzji administracyjnej w postępowaniu regulowanym przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 341 z późn. zm.). a później Kodeksu postępowania administracyjnego (postanowienie NSA z dnia 18 kwietnia 1985 r., III SA 404/05, ONSA z 1985 r. z. 1, poz. 23). Oznacza to, że ustawa o obywatelstwie polskim samodzielnie określała tryb wydawania przez Radę Państwa orzeczeń w przedmiocie zezwoenia na zmianę obywatelstwa. Stanowisko, iż zezwoenie na zmianę obywatelstwa jest aktem stosowania prawa w sprawie dotyczącej określonej osoby jest przyjmowane zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w doktrynie. Przykładowo można wskazać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2001 r., III RN 56/01 (OSNAPiUS z 2002 r. nr 13, poz. 299), w którym przyjęto, iż zezwoenie na zmianę obywatelstwa polskiego jako przesłanka utraty obywatelstwa polskiego musi mieć charakter indywidualnego i skierowanego do określonego adresata aktu Rady Państwa. Stanowisko takie zostało wyrażone również w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05 i z dnia 27 października 2005 r., II OSK 1001/05. W doktrynie odnośnie udzielania zezwoenia na zmianę obywatelstwa również prezentowany jest pogląd, że zezwoenia dotyczące zmiany obywatelstwa mają indywidualny charakter (J. Jagielski, *Obywatelstwo polskie*, Warszawa 1998, str. 123; W. Ramus, *Instytucje prawa o obywatelstwie polskim*, Warszawa 1980, str. 248), z tym że W. Ramus dopuszcza możliwość udzielenia generalnego zezwoenia na zmianę obywatelstwa, gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób. Stanowisko to uzasadnione jest tym, że zezwoenie dotyczące zmiany obywatelstwa wywoływało skutek

prawny tylko wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie.

W ówczesnie obowiązującym porządku prawnym nie było podstaw do wydania przez Radę Państwa aktu normatywnego określającego zasady i tryb orzekania w sprawach o zezwolenie na zmianę obywatelstwa. Ustawa o obywatelstwie polskim z 1962 r. nie zawierała bowiem przepisu upoważniającego Radę Państwa do wydania aktu normatywnego wykonawczego. Oznacza to, że zasady i tryb załatwiania spraw o zezwolenie na zmianę obywatelstwa określała wyłącznie ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim.

Przenosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy zasadniczy problem sprowadza się do oceny, czy uchwała Nr 37/56 Rady Państwa z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim może być uznana za zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącego ze skutkiem utraty obywatelstwa polskiego. Organy administracji powołując się na tę uchwałę przyjęły, że był to generalny akt stosowania prawa, podjęty na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), obowiązujący także pod rządem ustawy o obywatelstwie polskim z 1962 r., który wiązał organy administracji i stanowił zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo Republiki Federalnej Niemiec zarówno w stosunku do osób, które złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i opuściły Polskę, jak i w stosunku do osób, które złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i opuszczą Polskę (uchwała z dnia 16 maja 1956 r. została uchylona uchwałą Nr 26/28 Rady Państwa z dnia 8 marca 1984 r.). W wyroku NSA z dnia 12 stycznia 2006 r. II OSK 1131/05 oraz z dnia 18 maja 2006 r. Sygn. akt II OSK 1376/05, Naczelny Sąd Administracyjny odwołując się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2005 r. II OSK 267/05 (ONSA i WSA z 2006 r., z. 2, poz. 66) w którym wyrażono stanowisko, iż uchwała Nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na stały pobyt do państwa Izrael nie mogła stanowić zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób, które do daty jej podjęcia nie występowały o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, gdyż nie sposób mówić o udzieleniu zezwolenia osobie, która o takie zezwolenie nie występowała. Uznał, iż powyższy pogląd pozostaje aktualny odnośnie do uchwały Nr 37/56 Rady Państwa z dnia 16 maja 1956 r. W ocenie NSA, które to stanowisko w pełni popiera orzekający w niniejszej sprawie skład Sądu, nie można przyjąć, że zezwolenie może dotyczyć wniosków jeszcze nie złożonych i mieć charakter generalnej zgody udzielanej na przyszłość. Z art. 16 ustawy o obywatelstwie polskim z 1962 r. wynika wyraźnie następująca kolejność zdarzeń: najpierw złożenie podania przez zainteresowaną osobę do właściwego organu, następnie przedstawienie wniosku przez właściwego ministra i dopiero wówczas

Rada Państwa orzeka w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa określonej osoby. Nie można kolejności tej odwrócić, gdyż naruszałoby to istotne wymagania wprowadzone przez ustawę, od których spełnienia zależy utrata obywatelstwa polskiego. Uchwała z dnia 16 maja 1956 r., w stosunku do podań złożonych po podjęciu tej uchwały, mogła być traktowana jedynie jako zapowiedź udzielenia zezwolenia na zmianę obywatelstwa. A zatem brak jest podstaw do uznania, iż zezwolenie to mogło odnosić się do osób, które wniosku nie złożyły,

a więc w dacie podejmowania tej uchwały nie występowały o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Jeżeli więc uchwała ta nie mogła stanowić w omawianym przypadku podstawy do uznania, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego zostało skutecznie udzielone, to organy administracji winny rozważyć, czy w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim - mogła nastąpić utrata obywatelstwa polskiego przez skarżącego mimo nabycia obywatelstwa niemieckiego.

Z tych względów na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) orzeczono jak w sentencji.